

User Name: =

Date and Time: = 2025-09-06

Job Number: = 262074686

Documents (1)

Client/Matter: -None-

Search Terms: 'Het voelde alsof ik in een slechte film zat' interview Astrid Nollen had uitgezaaide melanoom en nog kort te leven 04 Jun 2024 Noordhollands Dagblad BIBU; Blz. 10 Annemarie de Jong

Search Type: NaturalAnd

Content Type

news

Narrowed by

-None-

1. 'Het voelde alsof ik in een slechte film zat'; interview Astrid Nollen had uitgezaaide melanoom en nog kort te leven

'Het voelde alsof ik in een slechte film zat'; interview Astrid Nollen had uitgezaaide melanoom en nog kort te leven

'Het voelde alsof ik in een slechte film zat'; interview Astrid Nollen had uitgezaaide melanoom en nog kort te leven

Noordhollands Dagblad

4 juni 2024 dinsdag

Noordhollands Dagblad

Copyright **2024** Mediahuis Nederland BV All Rights Reserved

Section: BIBU; Blz. 10

Length: 1703 words

Byline: Annemarie de Jong

Body

interview Astrid Nollen had uitgezaaide melanoom en nog kort te leven

Astrid Nollen uit Bussum is halverwege de dertig en moeder van drie jonge kinderen als ze een verwoestende uitslag krijgt. Ze heeft uitgezaaide melanoom. „Ik had vier tumoren in mijn hoofd, zestien uitzaaiingen in mijn lijf en een levensverwachting van nog twee tot vier maanden. De grond zakt onder je vandaan.”

Het is nu dertien jaar verder. Astrid (50) is er nog. Ze heeft net een citytrip naar Malaga met echtgenoot Daan achter de rug. „Genieten! Echt niet normaal. Wat een mooie stad.” Hoe is ze haar 'doodvonnis' ontlopen? „Immuuntherapie heeft mijn leven gered.”

Terug naar het begin. Astrids jongste is in 2006 twee maanden oud als ze in de winkel een bikini past en in de spiegel een nieuwe moedervlek op haar eigen rug ziet. Een kleine met een bruine plek eromheen. Ze laat 'm checken bij de huisarts, die haar doorstuurt naar een dermatoloog. Na een biopt zegt hij dat het om een onrustige moedervlek gaat; niets om je zorgen over te maken.

Maar de moedervlek verandert in een rood bultje en gaat kriebelen. De huisarts stuurt Astrid door naar het ziekenhuis. Het blijkt een kwaadaardige melanoom; een agressieve vorm van huidkanker. „Je bent hartstikke jong, ik had net mijn derde kind, was fit, sportte veel, had nooit wat en opeens staat je leven volledig op zijn kop”, vertelt de Bussumse.

„Als kind had ik wel in de tropen gewoond. Vijf jaar op Curaçao en twee jaar in Afrika, vanwege het werk van mijn vader. Een lekker kleurtje was mode, teken van gezondheid. We waren ons helemaal niet bewust van de schade van de zon. Ik werd ingesmeerd met factor 4 en banjerde met mijn lichte huid over het strand. Vermoedelijk ligt daar de oorzaak voor mijn melanoom.”

'Het voelde alsof ik in een slechte film zat'; interview Astrid Nollen had uitgezaaide melanoom en nog kort te leven

Het blijkt een 'dunne melanoom stadium I' die wordt verwijderd. „Het leek goed te zijn afgelopen." Geregeld moet Astrid haar lymfeklieren in hals, oksels en liezen controleren. „Melanoom zaait meestal als eerste uit naar je klieren", vertelt ze. Tot haar schrik voelt ze ruim drie jaar later 'een klein erwte' in haar hals.

Uitslag in de auto

Op een echo is niets bijzonders te zien, maar om zekerheid te krijgen wordt er nog voor het weekend een biopsie genomen. „Toen ik op maandag opeens de huisarts mijn pad op zag lopen, dacht ik: dit is niet goed. Ik was net thuis van werk. Het was spitsuur. De kinderen hingen bij wijze van spreken in de gordijnen en ik was met het eten bezig. Bij de deur heb ik de huisarts opgevangen. Ik wilde niet dat ze binnenkwam en dat mijn kinderen het gesprek zouden horen. We zijn voor de uitslag in haar auto gaan zitten."

In de klier was uitzaaiing van melanoom gevonden. „Opeens was het melanoom stadium III en misschien zelfs stadium IV. En ik wist: dat is gewoon je doodvonnis", vertelt Astrid. „Daar was nog niks voor; het was de tijd vóór immuuntherapie. Toen het stadium I was ben ik met de wielen langs de afgrond gereden. Ineens beseft ik dat ik zeer ernstig ziek was."

Astrid wordt doorverwezen naar het Antoni van Leeuwenhoek ziekenhuis in Amsterdam voor verder onderzoek. „Zo onwerkelijk. Je kunt gewoon niet geloven dat je daar in zo'n scan ligt. Het voelde alsof ik in een slechte film zat."

Twee weken later volgt de uitslag. Een dag ervoor verwacht ze een telefoontje om een afspraak voor de operatie te maken. „Maar ik werd niet gebeld. Ik zei: 'Dit is óf heel goed nieuws; bij nader inzien zijn er toch geen uitzaaiingen gevonden. Óf dit is heel slecht nieuws; opereren heeft geen zin.'

Astrid en Daan melden zich bij de arts. „Het was veel slechter nieuws dan we überhaupt hadden kunnen bedenken. Ik had vier tumoren in mijn hoofd, zestien uitzaaiingen in mijn lijf en een levensverwachting van nog twee tot vier maanden. Genezing was niet meer mogelijk. De grond zakt onder je vandaan. Je bent stil, je gelooft het eigenlijk niet. Dit kon gewoon niet over mij gaan. Ik stond de week ervoor nog op het hockeyveld!"

Vecht je mee?

„Maar na vijf minuten landde het bericht en kwam er echt een oergevoel bij me naar boven. Waarschijnlijk ook omdat ik drie kleine kinderen had van 4, 5 en 7. Tegen de chirurg zei ik: 'We moeten dit fiksen. Vecht je met me mee?' Hij herhaalde toen vier keer de diagnose, omdat hij dacht dat het niet doordrong."

„Ik zei: 'Ik begrijp wat je zegt, ik ben niet naïef. Maar ik wil en moet hier met vier gestrekte benen in'. Hij keek me aan en zei: 'Ik ga echt alles doen wat binnen mijn mogelijkheden ligt om met je mee te vechten'. Nou, dat voelde zo fijn."

Astrid en Daan schakelen meteen een kinderpsycholoog in. „Ik had veel meer zorgen over mijn kinderen die ik zou moeten achterlaten, dan over mezelf. Zo jong en dan zo'n groot verlies... We wilden weten: hoe gaan we hiermee om? Haar advies: wees altijd eerlijk, anders gaan kinderen zelf touwtjes aan elkaar knopen, die negen van de tien keer vreselijker zijn dan de werkelijkheid."

„Onder het eten hebben we ze in Jip- en Janneketaal verteld dat mama bultjes had en dat de dokter er alles aan ging doen om die weg te halen. We kozen bewust voor een alledaags moment aan tafel, zodat het niet te zwaar beladen zou zijn. Ze reageerden alle drie anders. De oudste dochter was heel verdrietig. Mijn zoon werd stil en heeft maar één vraag gesteld: 'Ga je dood?'. En mijn jongste dochter - een beetje het clowntje van de familie - hoort het woord 'dood', 'bultjes' en kan het allemaal niet plaatsen. Ze laat zich zo voorover in haar bord vallen: 'Dood!' Ze redde de situatie want iedereen begon vreselijk hard te lachen."

„Al snel gingen de kinderen weer over tot de orde van de dag. Want ja, 'die bultjes zijn heel vervelend voor jou, maar die pot pindakaas is leeg en dat vind ik eigenlijk een veel groter probleem'. De kinderen zijn misschien wel mijn beste medicijn geweest. Zij hielden mij in het hier en nu. Je neigt de dagen af te tellen als je zo'n prognose

'Het voelde alsof ik in een slechte film zat'; interview Astrid Nollen had uitgezaaide melanoom en nog kort te leven

krijgt, maar ik leerde al snel de dagen op te tellen. Elke dag extra was er weer eentje voor in hun levensrugzak om mee te nemen voor als ik er niet meer zou zijn."

Op het moment van haar diagnose is er eigenlijk alleen chemotherapie als behandeling. Die brengt voor een paar procent van de patiënten met uitgezaaide melanoom slechts een paar maanden levensverlenging. „Dus een vreselijk middel voor nauwelijks baat", zegt Astrid.

Lange tijd zijn er geen ontwikkelingen in de aanpak van uitgezaaide melanoom. Maar dan komt er een laatste strohalm in beeld. Er loopt een veelbelovend experimenteel onderzoek in de VS naar een heel nieuwe manier van behandelen: immuuntherapie. Dat is een therapie die het eigen afweersysteem activeert om kankercellen te herkennen en te doden.

Omdat Astrid is uitbehandeld, mag ze onder strenge voorwaarden meedoen. Het is zaak haar leven te rekken, want deze immuuntherapie komt pas over tien maanden naar Nederland. Intussen worden de tumoren in haar hoofd bestraald en de uitzaaiingen in haar hals, buikholte, bovenbeen en rug geopereerd. Ook ondergaat ze chemotherapie. Maar na vier maanden komen de tumoren al terug. „Een tumor in mijn darm was in zes weken tijd van één naar zeven centimeter gegroeid."

Als de immuuntherapie eindelijk in Nederland beschikbaar is, gooit de tumor in haar darm roet in het eten. „Want die groeide zó snel." Eerst wordt een stuk darm verwijderd en vier weken later, op 1 maart 2011, start Astrid met immuuntherapie. Als een van de eersten in Nederland. „Het was mijn laatste redmiddel, er was geen andere optie."

Om de drie weken krijgt ze vier keer een infuus. Doordat het immuunsysteem wordt geactiveerd krijgt ze als bijwerking ernstige dermatitis; huidontsteking. „Gekmakende jeuk. Ter verlichting zat ik in een koud bad. Maar met een glimlach. Want ik had ergens gelezen dat bijwerkingen vaak een teken zijn dat de immuuntherapie zijn werk doet. Ik zag het maar als positief."

Geharnast

Na drie maanden krijgt ze de wonderbaarlijke uitslag: de immuuntherapie is voor honderd procent aangeslagen. De kanker is weg. Haar arts staat zowat te dansen op tafel, maar Astrid niet. „Je bent tot op het bot geharnast, omdat de kans op slecht nieuws groot is. En daardoor komt het goede nieuws amper binnen. Het 'dancing in the street-gevoel' kwam pas later", blikt ze terug.

„Gelukkig kwam de immuuntherapie voor mij net op tijd. Ik ging van uitzichtloosheid naar weer een toekomst. Dankzij artsen die out of the box durfden te denken."

Inmiddels zijn Astrids kinderen 18, 20 en 21 jaar oud. Alle gebeurtenissen hebben grote impact op hen gehad. „Met het ouder worden zijn ze gaan beseffen wat er allemaal gebeurd is."

Astrid heeft een coachingspraktijk waar ze (ex-)kankerpatiënten begeleidt. „De bochten van het leven hebben mij gebracht bij wat ik nu doe. Ik help mensen de regie terug te pakken. Want over wat ons levenspad treft hebben we niets te zeggen, maar dat wat we ermee doen kunnen we iedere dag opnieuw zelf bepalen."

Lief appje

Het fascineert haar 'hoeveel veerkracht een mens vaak heeft'. „Toen ik zelf zo ziek was leerde ik de dingen klein en behapbaar te houden. Zelfs op de zwartste dagen was er wel iets fijns. Een lief appje, een verpleegkundige die me een kopje thee bracht, of me een knipoog of knijpje in mijn bovenarm gaf. Het zit 'm in die kleine dingen."

Is de zon nu de grote vijand van Astrid en haar gezin? „Nee. We smeren ons altijd goed in met een hoge beschermingsfactor en dragen vaak een pet in de zon. Je moet echt niet verbranden, maar ik geloof niet in angst voor de zon. Angst ontnemt je het leven."

'Het voelde alsof ik in een slechte film zat'; interview Astrid Nollen had uitgezaaide melanoom en nog kort te leven

Mijn zoon werd stil en heeft maar één vraag gesteld: 'Ga je dood?'

Voor mij kwam immuuntherapie net op tijd, het heeft mijn leven gered

Baanbrekend

Intussen gaan de ontwikkelingen met immuuntherapie door. Uit baanbrekend onderzoek van internist-oncoloog Christian Blank van het Antoni van Leeuwenhoek blijkt dat het met immuuntherapie vóór een operatie nog beter lukt om patiënten met uitgezaaide huidkanker tumorvrij te krijgen. Bij 59 procent die immuuntherapie vóór de operatie kreeg, was de tumor bijna compleet of volledig verdwenen. Na een jaar was bijna 84 procent van de patiënten die de immuuntherapie vooraf kreeg nog tumorvrij. Bij de groep die de standaardbehandeling had ondergaan met immuuntherapie ná de operatie, was dat 57 procent.

PDF-bestand van dit document

Classification

Language: DUTCH; NEDERLANDS

Publication-Type: Krant

Journal Code: Hdc-NHD

Subject: Cancer (100%); Children, Adolescents + Teens (100%); Skin Disorders (100%); Health Care Professionals (99%)

Load-Date: June 3, 2024

End of Document